

— Тръбва да не е тукашенъ! — си помисли Ифтагаръ.

По служебенъ дългъ, Ифтагаръ го приближи и заговори любезно:

— Миръ да бжде съ тебе, чужденецо! Ти тръбва да си отъ далечни краища и, струва ми се, търсишъ нѣщо. Не мога ли да ти бжда полезенъ? Азъ съмъ тукашенъ и зная всичко.

— Азъ, наистина, съмъ отъ далечъ, и за пръвъ пжтъ съмъ дошълъ въ Техеранъ по търговски работи, — отговори непознатиятъ. — Би ми се искало да видя кжщата на великия везиръ, а ако може и самия него.

— Хубаво желание, — каза Ифтагаръ. — Но защо тъй се интересувашъ за великия везиръ, добрий човѣче?

— Много приказватъ за него, че е крадецъ! — простодушно отговори чужденецътъ. — Азъ самъ съмъ търговецъ и ми се иска много да видя такъвъ крадецъ.

— Кой ти каза това? — запита Ифтагаръ.

— Та нима вие въ Техеранъ нищо не знаете за това? — се зачудилъ търговецътъ. И това ми било столица! Нѣма какво да се каже: просвѣтенъ градъ! Гледай ти! И въ най-далечнитѣ краища на Персия знаятъ, а вие нищо да не знаете! А каква дивотия е у насъ! Най-глухата провинция! И при това всѣки ей такъвъ малчуганъ знае: „великиятъ везиръ е крадецъ“. На това ни научи мждриятъ и праведенъ Садрай, когото изпратиха отъ Техеранъ да ни просвѣщава.

Ифтагаръ нареди да арестуватъ търговеца и побърза да донесе на великия везиръ.

Великиятъ везиръ страшно се разсърди на самия себе:

— Искяхъ да скрия отъ хората тайната, а самъ имъ изпратихъ писмо за нея. Самичъкъ се погрижихъ да се разтржи за мене по четиритѣ краища на земята. Пустнахъ въ чистото стадо крастава овца!

И заповѣда:

— Веднага да се заведе негодникътъ Садрай въ най-отдалечената и гжста гора и да се остави тамъ да живѣе самъ. Щомъ не можѣ да живѣе съ хората, нека тамъ живѣе съ маймунитѣ! Така и направиха.

*
* *

Минаха се три месеца.

Великиятъ везиръ съвсемъ бѣ забравилъ за всички тѣзи неприятности.

И изведнажъ неговиятъ собственъ папагалъ, който едва що му изпрати въ подаръкъ управителятъ на най-далечната областъ, изкрещѣ колкото му гласъ държи: